№ 20, თბილისი, 1942 წ. მაისი. გამოცემის წელი XIX. გამომცემლობა „კომუნისტი“. ფასი 60 კაპ.

ნიანგი

25/VI 5 № 8

ნახ. გ. ლომიძისა

თანამედროვე კიროსი

ხარკოვის მიმართულებით წარმოებულ უკანასკნელ ბრძოლებში წითელმა არმიამ მოსპო 90.000 გერმანელი ჯარისკაცი და ოფიცერი, ხელთ იგდო დიდი დავლა და ტყვეები, უდიდესი ზარალი მიაყენა მტრის ტექნიკას. გერმანიის სარდლობა კი სცდილობს ეს ოპერაციები მოაჩვენოს ხალხს — როგორც ფაშისტების დიდი გამარჯვება.

გაზეთებიდან

ჰიტლერი: — კიდევ ერთი ასეთი „გამარჯვება“ და გერმანიის ბედიც გადაწყდება.

„დარჩენილები“

იტალიიდან რადიომ გადმოსცა, თითქოს გერმანელები ქ. კალინინის ქუჩებს ანთავისუფლებდნენ წითელარმიელებისგან.

ნახ. [illegible]

გაზეთებიდან

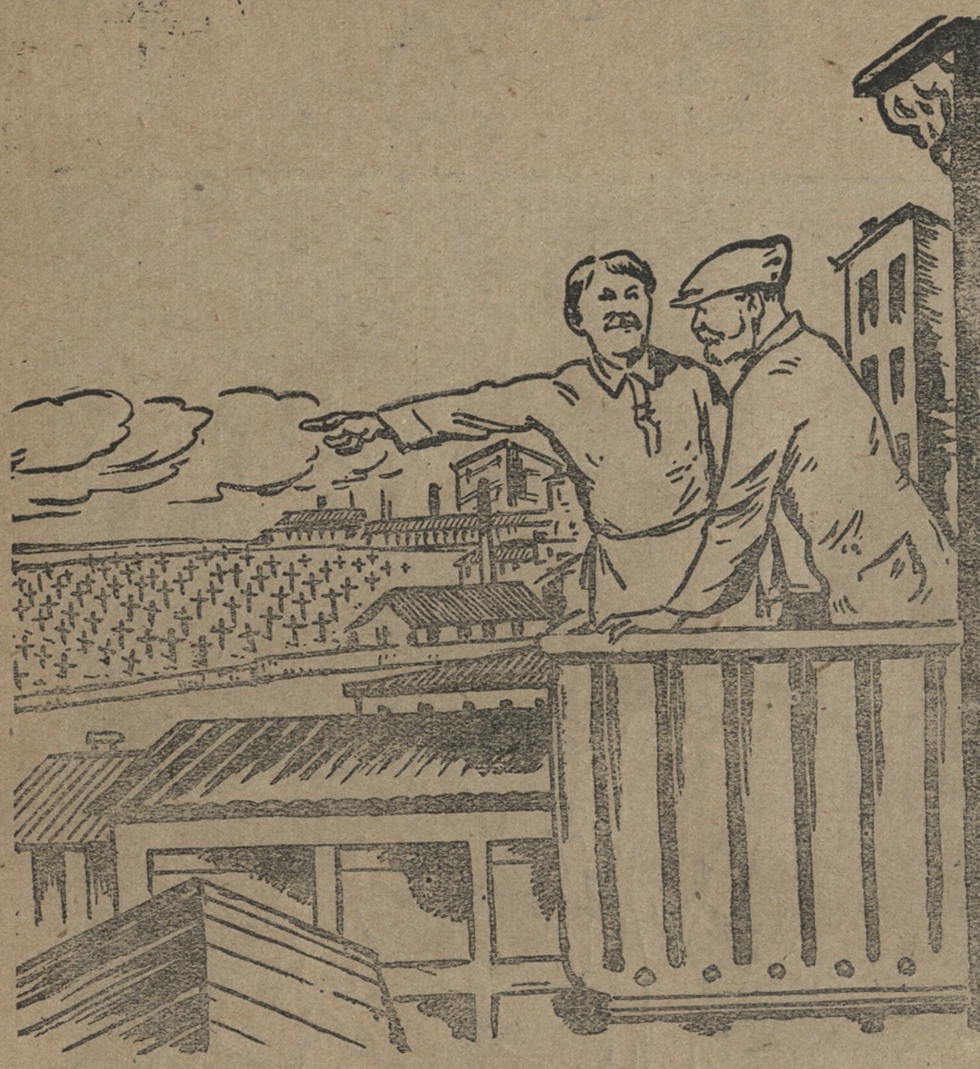

— მოისმინე იტალიელების რადიოჭორები? ისინი აცხადებენ, თითქოს გერმანელები ბლომად დარჩნენ ამ ჩვენს ქალაქში და ახლა ისინი ანთავისუფლებენ ქუჩებს წითელარმიელებისგან.

— ქუჩების განთავისუფლებისა რა მოგახსენოთ, მაგრამ კალინინში მართლაც ბლომად დარჩნენ გერმანელები.

— რას ამბობ, სად ხედავ აქ გერმანელებს?

— აი, გახედე იმ ჯვრებს და თვითონაც დაინახავ.

ანკარელ დალაქის დამცველი

ქიაზიმ ზახრამანი — ანკარელი ვექილი დაღონებული დადიოდა. ხუმრობა ხომ არაა? — კაცს ოცდაათი წელი ამ აბლაკატობაში გაუჩანჩალებია, ათასი საქმე მოუჭახრაკებია და დაუყვედრებელი ლუკმა ჭქონია, — ახლა კი გამოდის, რომ „ლილა გაუხუნდა“. საქმეებს ველარ შოულობს, სიღარიბემ ჯიბე შეუთხელა, შიმშილმა ღიპი დაუფუკა. გახდა, კიტრის ნაფცქვენივით ჩამოჭკნა.

ამ გარემოებამ ძლიერ დააფიქრა ქიაზიმ ზახრამანი. იფიქრა, იფიქრა, ბოლოს შუბლში ხელი იტკიცა და წამოიყვირა:

— ევრიკა! ვიპოვე! ეს სულ ახალი გამოგონებაა იურისპრუდენციაში!

დიახაც მოხერხებული რამ აღმოაჩინა ზახრამანმა: კლიენტურა უნდა გამოიცვალოს „მოღვაწეობის“ სიმძიმის ცენტრი ქურდების და რეციდივისტების ფენაში უნდა გადაიტანოს. აღმოჩენა და მოქმედება ერთი იყო: იმავე დღეს გაჩნდა ქიაზიმი ათათურქის მოედნის ბოლოში მცხოვრებ განთქმულ ქურდის ალიბაბა მუხუდოღლის ოჯახში და წინადადება მისცა:

— მე დავიცავ თქვენს პატიმარს ოცდაათ ლირად.

— ოცდაათი ლირა ვინ მოგვაშავა ჯანუმ? — ღატაკები დავრჩით, სარჩო არ გაგვაჩნია.

— ნისიად დავიცავ, — როცა თქვენი პატიმარი გამოვა ციხიდან, მოიპაროს, ან გაძარცვოს ვინმე და გადამიხადოს.

— კარგია, მაგრამ რომ კიდევ ჩავარდეს?

— კიდევ ნისიად დავიცავ.

— იახში, ქიაზიმ ჯანუმ, — „ძველი ვექილი, გამოქექილიო“ სწორედ შენზე ყოფილა ნათქვამი.

— ჩემზეა მაშ, ვის ვირისთავზე იქნება? — თავგამოდებით და ნაძალადევი ხითხითით მიუგო ქიაზიმ ზახრამანმა.

საქმე მართლაც „დამში მოუვიდა“ ზახრმანს. კლიენტები საკმაოდ იშოვა, ჯიბესაც და ღიპსაც ჭენჭი დასდო.

და მალე ანკარელ აბლაკატის ქიაზიმის დარდი ისევ ღიღინმა შესცვალა.

ასეთ ღიღინში იყო გართული ქიაზიმ ზახრმანი, გასული მაისის ერთერთ საღამოს, როცა მისი ოთახის კარებზე კაკუნი გაისმა.

— ქეშეშ, ქეშეშ! — ღიღინითვე მიაძახა ქიაზიმმა, რაც შეპატიჟებას ნიშნავდა. კარები გაიღო და ოთახში ქშენით შეგორდა ანკარელ რეციდივისტების უსტაბაში — ალი საბახი.

— ალახი ფარვიდეს ალი საბახს, — მობრძანდი, დაბრძანდი, საიდან, რომელ კეთილ დერვიშს მოუყვანიხარ? — ცნობისმოყვარეობით და სხაპასხუპით შეეკითხა ქიაზიმი

— წინასწარმეტყველი მაჰმადი იყოს ქიაზიმ ზახრმანის შემწე, — მიუგო ქშენით ალი საბახმა, — დიდ საქმეზე ვარ შენთან, დიდი კაცისაგანა მაქვს დიდი დავალება.

— მაინც ვინ დიდი კაცია? პოლიციის უფროსი ხომ არა?

— არა, უფრო დიდი.

— გუბერნატორი?

— უფრო ზევით ადი.

— მაშ მინისტრს ხომ არ გავხსენებივარ?

— მინისტრია, მაგრამ უცხო სახელმწიფოს კაცია.

— მაინც?

— პაპენი გაგიგონია? უსტა ფონ-პაპენი, — გერმანიის ელჩი — ანკარაში.

— როგორ არ გამიგონია, ამასწინათ რომ ააფეთქეს საწყალი!

— საწყალი რათ იქნება?

— კაცი ააფეთქეს და მაშ საწყალი არ არის?

— შენ სადა ხარ უსტა ქიაზიმ? ასეთი თვითაფეთქება მისი ძველი ხელობაა: პურს მაგიდა სჭამს, საწყალი რათ იქნება? პაპენმა „თავი აიფეთქა“ — ომერი ნაფლეთებად იქცა. შემდეგ პაპენი წავიდა, ტკბილი ყავა დალია, ლულა-ქაბაბი, ქუფთა, ტკბილი რამე ჭამა და მერე ალიაქოთი ატეხა თუ — „ამაფეთქეს და დამნაშავეები აღმოაჩინეთ“.

— მერე აღმოაჩინეს?

— ვინა?

— ალლახ, ილ ალლახ! — შენ გამოცდილ კაცს გიძახიან, საქმეში ჩახედულს, ამდენ ქურდებსა და არამზადებს მფარველობას უწევ და ასეთ მიამიტ რამეებს კი კითხულობ? — ვის აღმოაჩენდნენ არ იცი? — ეს აფეთქება იმიტომ მოხდა, რომ ჩვენი ათათიურქის მიერ ჩამოყალიბებულ რესპუბლიკასა და ჩვენს მეზობელ საბჭოთა კავშირს შუა ვილაცამ შაითანი უნდა ჩააგდოს, წაგვკიდოს რაღა, — ამისათვის დაპატიმრებული არიან საბჭოთა კავშირის წარმომადგენლები და აგრეთვე ორიოდე ჩვენი კაციც, — ჩვენი რეციდივისტებიც. ხომ გესმის?

— ჰო-ოო, მესმის, მესმის, ეხლა კი მესმის, — მაგრამ ერთი რამე მაინც არ მესმის: ჩვენებური რეციდივისტები რაღა შუაში არიან?

ალი საბახი განცვიფრდა.

— მე მგონია, რომ თავს იკატუნებ. კაცო, მაშ როგორ უნდა მოეწყოს გასამართლება, თუ საქმე არ დაიხლართა? — ხუმრობა კი არ გეგონოს მერე ამ ჩვენებს გაანთავისუფლებენ და რუსებს კი გავამტყუნებთ, — ამ საქმეზე ფულია დახარჯული, დიდი ფული გესმის?

— მესმის, მესმის, როგორ არ მესმის, — ნერწყვის ყლაპვით მიუგო ზახრმანმა, რომელმაც მთლიანად იყნოსა ვითარება, და რაკი ამბავი აფერისტობასა და ფულს შეეხებოდა, ცხადია, ალი საბახი მასთანაც ამ ჭუჭყიან საქმეზე მივიდა.

— ჰო და თუ გესმის, — შენ უნდა იკისრო ჩვენი დალაქის დაცვა, ხომ იცი, ჩვენი ბიჭია, — ძველი ქურდი, პროვოკატორობაშიც გამოცდილი.

— დავიცავ, რატომაც არ დავიცავ, ოღონდ ნისია ამ საქმეში არ შეიძლება.

— რის ნისია, რა ნისია, ქიაზიმ ნაღდ ფულს გაძლევთ, პაპენისაგან მოვსულვარ — აი, ნახე...

და ალი საბახმა ლირების დასტა გაუწოდა. ქიაზიმმა თვალების ხამხამით და ტუჩების ცმაცუნით ჩამოართვა ის და აღტაცებით წამოიძახა:

— აი, ეს მესმის, ნაღდი ფული, თორემ სული წაიღო ამ ნისიებმა, რამდენი არამზადაც გავანთავისუფლე, ყველა დამპირდა — მოვიპარავ და გადაგიხდიო, — მაგრამ შენ წარმოიდგინე, იპარავენ — მე კი ნისიას არ მაძლევენ.

— არა, ეს ნაღდი არამზადაა, ფონ-პაპენი მაგისთანა რამეს როგორ იკადრებს? ამ საქმეებში გამოცდილი კაცია. ახლა შენ იცი, როგორც ასახელებ, — კაი მუშტარია, საქმეს შემდეგშიც არ გამოგილევს.

— სალოლ, ალი საბახ, სალოლ, მე ვიცი და ჩემმა ნამუსმა.

ამ ლაპარაკს ყავა მოჰყვა, ყავას პირობის დადება თუ როგორ უნდა „გამოამჟღავნოს“ ქიაზიმმა საბჭოთა კოოპერაციის საშინელებანი და როგორ უნდა გაამართლოს ანკარელი დალაქი.

საუბარი შუაღამემდე გაგრძელდა.

ორი დეკადის შემდეგ კვლავ გაიხსნა ანკარის სასამართლოს სხდომა, რომელზედაც აბლაკატ ქიაზიმ ზახრმანის მჭევრმეტყველებამ, საქმის ღრმა ანალიზმა და ფიგურალურმა გამოთქმებმა მთელი დარბაზის ყურადღება მიიპყრო, გამოაცოცხლა ის და, ბოლოს დამსწრეთა მხიარულ ხარხარით დაამთავრა სხდომა.

— მე ვამტკიცებ, — აცხადებდა ქიაზიმი, — რომ კომუნიზმის კერას წარმოადგენენ საბჭოთა ისეთი საშიში ორგანიზაციები, როგორიცაა „ცენტროსოიუზი“, „სელპო“, „მუშკოოპი“, „ეპო“, „ნარპიტი“, „ობპიტი“ და სხვა ამგვარი ორგანიზაციები, რომლებითაც დაქსელილია მთელი საბჭოთა კავშირი. ახლა ამ ქვეყნის წარმომადგენელნი ცდილობენ ჩვენშიც გაავრცელონ „ცენტროსოიუზის“ ბაცილები, რის ნებასაც არ მისცემს ჩვენი მართლმსაჯულება. ამიტომ მოვითხოვ გამართლებული იქნეს ანკარელი დალაქი, რომელიც სხვათაშორის საუკეთესოდ პარსავს, უკეთებს ექვსთვიან მანიკურს და თმას დახვევაც ემარჯვება.

დარბაზი ხარხარებდა. ამით წაქეზებული ზახრმანი კიდევ უფრო მაგარ გამოთქმებს ეძებდა „ცენტროკოოპის საშინელებათა“ შესახებ.

რაკი ანკარელ დალაქის დამცველმა ასეთი მჭევრმეტყველური საბუთები მოიყვანა — სასამართლოს სხდომა კვლავ გადაიდო მორიგ გახსნამდე, რის შემდეგ იგი ისევ გადაიდება.

ომახი მედგარიძე

ეროვნული ბიბლიოთეკა

„მესამე იმპერიის“ ფოსტაში

გერმანიაში ფულის ფასი დღითიდღე ეცემა. მოსახლეობა მარკებით ვეღარაფერს ყიდულობს.

გაზეთებიდან

ნახ. ჟონისა

— დააკარი ამ ბარათს ერთი მარკა.
— ერთი მარკა? ინებეთ, მაგრამ ჯერ მიბოძეთ ოცი მარკა.

ჰერინგის კვნესა

ინგლისის ავიაციის მასირებული თავდასხმით შეშფოთებულმა ჰიტლერმა ჰერინგის ნაცვლად, რომელიც მოითხოვდა საჰაერო ძალების ხელმძღვანელობის მის ხელში დატოვებას, საჰაერო თავდაცვის საქმის კონტროლი ჰიმლერს დაავალა.

გაზეთებიდან

ფაშისტ ჯალათებს წვიმასავით ესხმის ყუმბარა,
და იფანტება მათი ხროვა ვით ცხვრების ფარა.
დაიჭრა ბევრი, ზოგი მოკვდა ახ!.. ეს რა მოხდა?
ველაზე მძლავრი მტრის ნატყორცნი თვით ჰერინგს მოხვდა
დაიჭრა მძიმედ, თითქოს გულში ჩაესო შანთი
და მისი გმინვა აღშფოთების ავარდა ცამდი.
გულის სიღრმიდან გმინვა იგი ზეამომხდარი
იქნებ იფიქროთ, რომ ყუმბარის შედეგი არი?
ანდა მას მოხვდა მკერდზე ტყვია გულის გამგმირი,
და „ბრძოლის ველზე“ ისრის ტყორცნით დაეცა „გმირი?“
არა! მას გული დაუკოდა სხვა „იარაღმა“
(ვერ განუკურნა ბოლმა მწარე ღვინომ, არაყმა)
იგრძნო, რომ ჩარხი მისი ბედის არ ბრუნავს წაღმა,
რომ ბრძანებლობის მწვერვალიდან ეშვება დაღმა
მას გულის წყრომა ფიურერმა იმით ანიშნა,
რომ საჰაერო დაცვის პოსტზე სულ სხვა დანიშნა.
დანიშნა მთავარ მეთვალყურედ... ვისთან!.. და რა დროს?..
დანიშნა, თითქოს თვით ჰერინგი არ იყო სანდო!..
დანიშნა... მერე ვინ? — ჰიმლერი. ამ ასპიტს, მხოხავს,
ხელობა ესე შვენის როგორც კურტანი ძროხას.
რომ ამ საქმეში ეს გონებით, გრძნობით მახინჯი,
სულ არ ერკვევა და ამ საქმის არ ესმის „ინჩი“.
მერე რარიგად ჰმუდარებდა კანცლერს ჰერინგი,
რომ შეებრალა ბატონს მისი „სპეტაკი“ დინგი.
მაგრამ ამაოდ, სიტყვის თქმაც კი არ დააცალა
და მას „ჰაერის ბატონობა“ გამოაცალა
მისმა მუდარამ ვერ მოუგო ბატონს გულია,
რადგან იგრძნო რომ ატმოსფერა მოწამლულია
რომ მარცხის შიშით „გულად“ კანცლერს სუნთქვაც კი უჭირს,
და მოძულება მას ჰერინგის ხვიშტად არ უღირს.
შფოთავს ჰერინგი; ნდობის ზარი ჩაძირულია,
და კარიერა მისი გრძნობს, რომ განწირულია.

ს. ისარიძე

ორი ბარათი

I

სამამულო ომში წასულს
უთვლის ცოლი წითელ მხედარს:
„იმედი მაქვს საზიზღარ მტერს
შეანანებ ნათავხედარს, —
ვიცი შენ თავს ისახელებ,
არ დარჩები უკან ტოლებს,
მე კი — ვფიცავ შრომის ფრონტზე
არ ჩამოვრჩე სხვების ცოლებს.
ფიქრი ნუ გაქვს: დღეს ქალები
სამშობლოს წინ ვიხდით ვალსა, —
მოვხნავთ, დავთესთ და მოვიმკით,
დავახვავებთ მოსავალსა!..“
და მხედარი ამხანაგებს
წაუკითხავს ბარათს ცოლის, —
პატრიოტებს ემატებათ
სიმხნევე და ძალა ბრძოლის.

II

ფაშისტ ბანდიტ ჯარისკაცს კი
სწერს თავისი ცოლი გრეტა:
— „რუსეთიდან ტუფლს და კაბას
მომაწვდიდე, ფრიცო, ნეტა.
აქაურს კარგს ვერას მოგწერ,
ცუდად არის საქმე კვებს.
ნეტავ ერთხელ გამასინჯა
გემო რუსულ ბუხანკების!..“

მაგრამ გრეტა თავის უსტარს
ვერ მიაწვდენს ფრიცსა მავნეს,
ვინაიდან ის წითლებმა
საიქიოს გააგზავნეს.

ჟირიმელი

„ტკბილი მოკავშირენი“

რუმინელთა ჯარში გახშირდა დეზერტირობა. რუმინელ ჯარისკაცებს არ სურთ იბრძოლონ ჰიტლერისათვის. გერმანელი მეტყვიამფრქვევეები ზურგიდან ცხრილავენ რუმინელებს, როცა კი შეატყობენ უკანდახევის განზრახვას.

ნახ. ხ. ნადარეიშვილისა

გაზეთებიდან

— დღეს კიდევ გაგვიქულიტეს ერთი ბატალიონი.
— როგორ? ჩვენ ხომ დღეს წითლებთან ბრძოლა არ გვქონია!
— არა, ისინი ჩვენმა მოკავშირე გერმანელებმა დახოცეს.

სტუმარ-მასპინძლობა

მშიერი მგლებივით მოვიდნენ ისინი ჩვენი პოზიციების ახლოს, ქურდულად მოიპარნენ, სანგრები და ბლინდაჟები გაიკეთეს და შიგ ჩაძვრნენ. ერზაცების ჭამით გამხმარი ჰქონდათ კუჭი და ოცნებობდნენ გემრიელ და ნოყიერ საჭმელებზე.

— მე მიყვარს რუსული წვნიანი, ცხიმებიანი და ნოყიერია. უსათუოდ წვნიანს ვჭამ ყოველდღე, — ოცნებობდა კურტი.

— მე კი შემწვარ ბატს გიახლები. აქაური ბატები შეუწვავადაც მადას მიღვიძებენ, — ტუჩებს ილოკავდა ჰანსი.

— უსათუოდ ვჭამ მოხარშულ ქათმებს, აქაური ქათმები არაჩვეულებრივი გემოსია, — გაიძახოდა კერმლერი.

— მე ინდაურებს დავეძალები!

— მე გოჭებს!

— მე შაშხს ვიშოვი!

— კვერცხებს!

— კარაქს! ერბოს!

— მე კი ხილი და ტკბილეული უნდა გიახლოთ!

მეოცნებეთა ხმები ერთმანეთში აირია. თვითეული მათგანი ცალკე აწყობდა გეგმებს, რომელთა განხორციელებას მეორე დილიდანვე აპირებდა.

— მაინ გოტ! — თითქმის სიზმარში წამოიძახა ერთმა, — ბატკანი კინაღამ არ დამავიწყდა?!.

— შშშ! დაუსისინეს მას აქით-იქიდან, — დავიძინოთ და ხვალ უკეთესად მოვისაზროთ.

— არა, წარმოგიდგენიათ გაზაფხულის ბატკანი? შემწვარი ბატკანი? — არ ისვენებდა ჰერმლერი მანამ, სანამ მას თავში არ ჩააფარეს.

ამ საუბარს ჩუმად უგდებდა ყურს ახალგაზრდა ბიჭი, 22 წლის, მეომარი მიხეილ ქვარაცხელია, რომელიც, როგორც სამაგალითო მზვერავი, წამოსულიყო და მტრის პოზიციებს ზვერავდა.

— სტუმრები მოსულან, სადილ-ვახშმების გეგმებს ადგენენ, — გაუზიარა მან ამხანაგებს.

— ძალიან კარგი, — უპასუხეს მას და სახვალიო მზადებას შეუდგნენ.

მეორე დილასვე დატრიალდნენ ჩვენი ბიჭები.

— სტუმრები მშიერი არიან, სირცხვილია, ვაჭამოთ, თორემ თავი მოგვიჭრება! — ხუმრობდნენ ისინი და ფუსფუსებდნენ.

— ნუ დაგვიწუნებთ, თქვენთვის რაც გვაქვს, უხვად მოგართმევთ, — შესძახა არტილერისტმა და ყუმბარები უთავაზა.

— ესეც მეორე, არ მოიწყინოთ! — დაუმატა ნაღმმტყორცნელმა და მწვადებივით აშიშინებული ნაღმები გაუგზავნა სტუმრებს სანგრებსა და ბლინდაჟებში.

— მესამეც, მესამეც... მშვენიერი რამ არის, — მისძახოდა მეტყვიამფრქვევე და ტყვიამფრქვევს აკაკანებდა.

— თხილი მიირთვით, თხილი, — ურთავდნენ მსროლელები და ავტომატებისა და შაშხანის ტყვიებს უგზავნიდნენ.

— ახლა ჩემი დესერტიც ნახეთ, — დაურთო მფრინავმა და მაღლიდან უხვად ჩამოჰყარა ას-ას კილოგრამიანი გულაბები.

და როცა ასეთი მასპინძლობის შემდეგ ჩვენი ქვეითელები გადავიდნენ და გრანატების კონები მიართვეს თაიგულებად, დაუპატიჟებელი სტუმრები იმდენად გამაძღარნი აღმოჩნდნენ, რომ მათ არც თავის წამოწევის და არც განძრევის უნარი აღარ ჰქონდათ.

ალ. მაღულარია

დროებით ოკუპირებულ სოფელში

ნახ. დონისა

ფაშისტი პოლკოვნიკი: რატომ არ დააბამ ამ ცხენებს შე არამზადავ?

ჯარისკაცი: ხად დავაბა ბატონო პოლკოვნიკო! აქ მახლობლად არც კლუბია, არც თეატრი და არც სკოლა!

მოღალატა ჯილდო

ნახ. ნ. ნადარეიშვილისა

— გაიგე? გერმანელთა მიერ დროებით ოკ[illegible]ბულ რაიონებში გამოჩენილან, თითო-ოროლა მოღალატენი, რომელთაც ფაშისტები ბურგომისტრ[illegible]ებენ და მიწების ჩამონაჭრებს აძლევენ; რად არ იციან იმ არამზადებმა, რომ ეს არ შერჩებათ!

— შერჩებათ!

— ??.

— ჩვენ იმ ბურგომისტრებს ჩამონაჭრებს [illegible]არჩუნებთ, მხოლოდ ცოტა ნაკლები ზომით... თითოს — ორი მეტრი მიწა მიეცემა ხამუდამოდ.

ჰეიდრიხი

ჩეხოსლოვაკიაში ჰიტლერის მოადგილე ჰეიდრიხი მოკლეს.

გაზეთებიდან

(ნ[illegible]ლოგი)

იხე დაეცი, რომ ვერ ადგები, —
მჯერა, სიცოცხლე შენი არ ღირდა!
არ დაგაფასეს „უმადურებმა", —
ხარობს, ვინც გუშინ შენგან ცრემლს ღვრიდა!
ხამაგიეროდ შენიანები
ტირიან, — ო, რა დაჰკარგეს ძალა!
და შენ სიცოცხლე ჩეხოსლოვაკთა
მებრძოლმა ხალხმა გამოგაცალა.
როგორ გაბედეს! შენ, — დიდ პროტექტორს
და მოადგილეს „ფიურერისას",
ტყვია გესროლეს! — ამბობენ ახლა:
ჩეხოსლოვაკთა ხალხს ხსნა ელირსა.
ჩეხოსლოვაკნი სულ სხვა ხალხია,
მოუდრეკელი, მუდამ მღელვარე, —
ლომი ხომ ტყვილად არ აქვთ სიმბოლოდ,
და ბრძოლების დროს — რწმენა ელვარე.

ბრატისლავაში თუმც ქანდაკება
შენი ბრძანებით დალეწეს ლომის, —
ოკუპანტებთან პარტიზანების
მაინც გუზგუზებს ხანძარი ომის.

[illegible]ურს იძიებენ შენიანები, —
[illegible]ი მილიონ კრონს აძლევენ იმას,
[illegible]ნც შენს მკვლელს გასცემს და თავის მკერდში
[illegible]ულის მაგიერ ჩაიდებს ყინვას.

[illegible]აგრამ ახეთი ვინ აღმოჩნდება? —
[illegible]ალხი არ გახცემს თვის თავს არასდროს!
[illegible]და დელიუგე, შენი გზის განმგრძობს,
[illegible]დოლფ ჰიტლერი ამ საქმეს ანდობს.

[illegible]ჰქონდეს იმედი, — ახლო დღეებში
[illegible]თვით დელიუგე გნახავს და გეტყვის,
[illegible]რომ შენი ბედი მასაც ეწვია,
[illegible]ჩეხოსლოვაკთა რისხვით დახეტყვილს.

[illegible]შენ გაციებულ გულს ნუ გაიტეხ,
[illegible]შენთან წამოვა მალე ჰიტლერიც,
[illegible]ახვებიც გნახავენ, — ფაშისტებისგან
[illegible]აღარ დარჩება ამ ქვეყნად მტვერიც.

ჟუჟბარა

პენცელბერგი გადარჩა

— დეპეშაა ჰერ გენერალო! — მიმართა ბროხერს ადიუტანტმა.

— დეპეშა?

— დიახ, დუჩე გწერთ, იტალიის მე-10 და მე-9 დივიზიები იუგოსლაველ პარტიზანებს გაუნადგურებიათ.

— პარტიზანები! — შიშით სთქვა ბროხერმა, და პოლკოვნიკს შეხედა.

— სწორედ პარტიზანები იბრძვიან, ჰერ! — პარტიზანების [illegible]

— წყეული პარტიზანები, — მათ ანგარიშს მე-56-ე ქვეითი პოლკი [illegible] — სიტყვა ვეღარ დაამთავრა ბროხერმა, ამ დროს ოთახში ფრონტიდან ახლად [illegible] უფროსი პოლკოვნიკი პენტელბერგი შემოიმართა:

— ყოჩაღ პოლკოვნიკო, სწორედ თქვენ მამაც პოლკზე ვლაპარაკობდით, კარგ დროზე მოგვისწარი... პოლკოვნიკს სახე გაუფითრდა. ნუთუ უკვე იცის, დამცინის კიდეც... — გაიფიქრა მან.

— ერთი პოლკი სჭირდება იტალიელებს დასახმარებლად. მხოლოდ პარტიზანებთან ბრძოლაში ჯერ მოცდილი. — მეთაურად თქვენ უნდა დაგნიშნოთ.

— თუ პარტიზანებთან ბრძოლაში გამოცდილია, სულ უარესი. ალბათ მათ შიშით შეტევაზე ვეღარ გადავიყვან, უკან გამომექცევიან. — ჩუმად წაიბუტბუტა მან.

— რას ბუტბუტებ, ამოიღე ხმა! პარტიზანებმა ხომ არ შეგაშინეს.

— არა, ჰერ, მე ლაჩარი არა ვარ, მაგრამ...

— მაგრამ რა? უარი ხომ არ გინდა სთქვა?

— მე პირადად მუდამ მზადა ვარ ბრძანება შევასრულო, მაგრამ პარტიზანებთან ბრძოლაში გამოცდილი ჯარით ძნელი იქნება დავალების შესრულება.

— მოკლედ სთქვი, ხომ თანახმა ხარ პოლკის მეთაურობა იკისრო. — განუმეორა გენერალმა.

— რა გაეწყობა, თანახმა ვარ, მხოლოდ სანამ ჩამაბარებდეთ, მითხარით, რომელი პოლკის მეთაურად ვარ დანიშნული?

— რაო! შენი პოლკის ნომერიც დაგავიწყა პარტიზანებმა? ლაჩარი ყოფილხარ.

— ჰერ, მე-56-ე ქვეითი პოლკი განადგურებულია. მარტო მე გადავრჩი.

— რაო! — სიტყვა ვეღარ დაამთავრა სახელეწილმა გენერალმა. — ნუთუ მე-56-ე პოლკიც გაჟვანადგურეს! წყეული პარტიზანები!..

ილ. ბოლქვაძე

ათასი პროცენტით

ნახ. დონისა

— რატომ გაგიტაცა ასე მაგ ვაზნის წარწერამ?

— აწერია, რომ იგი დაამზადა ათასოვნელმა ქალმა სუროვაიამ და მებრძოლებს შეჯიბრებაში იწვევს.

— ვღებულობ გამოწვევას — ჩვენც ათასი პროცენტით გავზრდით ფაშისტების განადგურებას.

ელექტრონული ბიბლიოთეკა

ნახ. ი. განფისა

„კროკოდილიდან“

საფრანგეთის ახალი პრემიერის პირველი ხელმოწერა.

გაითვალისწინა

ბრიტანელთა საჰაერო თავდასხმამ დააზნია გერმანელი ფაშისტი მეთაურები.

ნახ. ე. მაყაშვილისა

— ამ წუთშივე დაამზადე ბრძანება ჰიმლერის საჰაერო თავდაცვის უფროსობიდან გადაყენების შესახებ.

— ის ხომ ამ წუთში დანიშნეთ ფიურერ?

— ახლავე, მზად გქონდეს. მასაც პირველსავე თავდასხმის დროს გადავაყენებ.

გერმანელ ტყვეებთან

I. თამბაქოს მაღაზია

— მუდამ ვამბობდი და ახლაც გავიმეორებ: მე არც ჰიტლერის მომხრე ვარ და არც მისი მოწინააღმდეგეების, მე თამბაქოს მაღაზიის მომხრე ვარ. — ამბობდა ხანში შესული გერმანელი ტყვე ჯარისკაცი.

— თამბაქოს მაღაზიის მომხრე? როგორ უნდა გავიგოთ ეს?

— უბრალოდ. წარმოიდგინეთ, ჯერ კიდევ რესპუბლიკის დროს, მე ვოცნებობდი შემეძინა საკუთარი თამბაქოს მაღაზია, მაგრამ ვერ მოვახერხე. შემდეგ ხელისუფლების სათავეში მოექცა ჰიტლერი. „მოდი ვნახოთ — ვიფიქრე მე — იქნება ახლა მეღირსოს მაღაზიის შეძენა", — და შევედი ფაშისტურ პარტიაში. მაგრამ მაინც არ იქნა და არა, ვერ ვეღირსე საკუთარ თამბაქოს მაღაზიას.

— უკაცრავად, მთელი გერმანიის ბედიღბალი ბეწვზე ჰკიდია და თქვენ ლაპარაკობთ რაღაც თამბაქოს მაღაზიაზე. რომ გადავარჩინოთ გერმანია, ამისთვის საჭიროა ჩამოვაგდოთ ჰიტლერი. გერმანელი ხალხი უნდა შეიქნეს ბატონ-პატრონი თავის საკუთარ სახლში, — თავისუფალ, დემოკრატიულ გერმანიაში! თქვენ გესმით რას ვამბობ მე?

— ო, როგორ არა! მე არაფერი მაქვს საწინააღმდეგო.

— მაგრამ ამისთვის საჭიროა ბრძოლა!

— რაღა თქმა უნდა. და თქვენ გგონიათ მე მაშინ მივიღებ მას?

— სახელდობრ რას?

— მე მოგახსენებთ თამბაქოს მაღაზიის შესახებ.

II. „ბოლშევიკი"

— თქვენ მე უმართებულოდ მკიცხავთ — ამბობდა ჯარისკაცი, რომელიც ომამდე იყო კომმივოიაჟერი. — თქვენ სრულიად გავიწყდებათ, რომ ისეთი კაცი, როგორიც მე ვარ, სავსებით დამოკიდებულია გარეშე პირობებისაგან და უხდება მათთან შეგუება. ამიტომ მე რევოლუციის შემდეგ გავხდი სოციალ-დემოკრატი, როცა რესპუბლიკის საქმეები აიწეწა, შევედი გერმანულ-ნაციონალურ პარტიაში. შემდეგ ხელისუფლების სათავეში მოექცა ჰიტლერი და — მე გავხდი ფაშისტი. რას იზამ, იძულებული ვიყავი! ახლა მე რუსების ტყვე ვარ და გეტყვით გულახდილად: სიამოვნებით გავხდებოდი ბოლშევიკი, თუ ეს საჭიროა.

ვილლი ბრედელი

რუსული თაფლი

ჩვენი მებრძოლები ისე უეცრად დაეცნენ სოფელ ლ.-ში დაბანაკებულ გერმანელებს, რომ ერთი იმათი ჯარისკაცი, რომელსაც ვერაფერი გაეგო, ნახეს წითელარმიელებმა ღუმელზე შემძვრალიყო, ერთი ქილა თაფლი თან აეტანა და ჭამას განაგრძობდა.

უფროსი სერჟანტი იაზიანოკ

გაჰყინოდა ძვლები ფრიცსა,
ქარაშოტი ჰქროდა ველზე.
დაეძებდა ფრიცი ბუნაგს
და შეცოცდა თბილ ღუმელზე.
ის წყევლიდა ზამთრის დარებს,
მკბენარიან ტანს იქექდა,
გვერდით ედგა ქილით თაფლი
და მშიერი ხარბად ხვრეპდა.
არაფერზე ფიქრობს ფრიცი,
არც არავის არ მიელის,
მაგრამ უცებ დაინახა
ხიშტი წითელარმიელის.
ფრიცმა თვალი დააფეთა
და წაუხდა ჭამის მადა.
მებრძოლებმა შეუძახეს:
— „ძირს ჩამოდი არამზადა!"
მიატოვა ფრიცმა თაფლი
უკაწკაწებს შიშით კბილი...
და იძახის: „არ ყოფილა
ეგ რუსული თაფლი ტკბილი!"

(„საბჭოთა სამშობლოსათვის")

მებრძოლთა ეპიგრამა

სერჟანტმა ნიკებორნმა გაზეთ „კომსომოლსკაია პრავდას" გაუგზავნა წერილი, რომელშიაც სწერდა: ამ დღეებში მებრძოლები ვათვალიერებდით პუშკინის ლექსების კრებულს და წავიკითხეთ ეპიგრამა არაკჩეევზე. ჩვენ დაგვებადა აზრი, რომ ის, ცოტა გადაკეთების შემდეგ, მოუდგებოდა ძალლ ჰიტლერს და ჩვენც ასე გადავაკეთეთ:

ყველა ხალხთა სისხლისმსმელი,
მთელ ევროპის მწვალებელი,
წუპაკების მწვრთნელი არი
და ძაღლების მეგობარი.

ცოფსა ანთხევს პირი მისი,
არც ჭკუა აქვს, არც სინდისი, —
ვინ არის ეს საფრთხობელა?
— ჰიტლერია! — იტყვის ყველა.

(„სამშობლოს ხადარაჯოზე")

სარედაქციო კოლეგია — რედაქციის მისამართი ჟორესის ქ. № 5. — ტელ. № 3-10-49

ხელმოწერილია დასაბეჭდად 1942 წ. 20/VI. ბეჭდვითი სიტყვის კომბინატი. გამომც. № 41. შეკვეთის №1193. უე 9216. ტირაჟი 15000.

92-81
ეროვნული ბიბლიოთეკა

ინვნიეს

ინგლისის ათასმა თვითმფრინავმა რამოდენიმეჯერ დაბომბა გერმანიის სამხედრო მრეწველობის ცენტრები: კელნი და ესსენი. ასეთი დაბომბვა ჯერ არც ერთ ქალაქს არ განუცდია.

დონიძე

— რა მოხდა შერინგ, რა ამბავია კელნში?
— ჩამოშყარეს ფიურერ, ძალიან ბევრი ჩამოშყარეს.
— მათი თვითმფრინავები?
— არა, მათმა თვითმფრინავებმა.